ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **A. H.**, zastoupený Mgr. Tomášem Císařem, advokátem se sídlem Vinohradská 22, Praha 2, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,** se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 2. 2015, č. j. 4 A 65/2014 – 37,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 5. 2. 2015, č. j. 4 A 65/2014 – 37, zamítl žalobu podanou žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „ředitelství služby cizinecké policie“) ze dne 4. 12. 2014, č. j. CPR-14954-5/ČJ-2014-930310-V231, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 11. 8. 2014, č. j. KRPA-53671-75/ČJ-2014-000022, kterým bylo podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a písm. c) bod 1 a 2 zákona č. 326/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) stěžovateli uloženo správní vyhoštění na dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU v délce pěti roků. Ve smyslu ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba k vycestování z území ČR do 40 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

V odůvodnění rozsudku městský soud uvedl, že nepochybuje o doloženém jednání stěžovatele, neboť ten byl pravomocně odsouzen za přečin padělání a pozměňování veřejné listiny podle ust. § 348 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“) a ani o tom, že pobýval na území České republiky po dobu uvedenou

ředitelstvím služby cizinecké policie i správním orgánem I. stupně bez povolení, tj. bez platného víza. Námitku stěžovatele týkající se posouzení přiměřenosti správního vyhoštění ve smyslu ust. § 174a zákona o pobytu cizinců rovněž neshledal důvodnou. Z odůvodnění napadeného i prvostupňového rozhodnutí je totiž zřejmé, že správní orgány se jednotlivými skutečnostmi zabývaly. Bylo také zhodnoceno, že stěžovatel žije v České republice s manželkou, která je státní příslušnicí Ukrajiny, s níž vychovává dceru, také státní příslušnici Ukrajiny. Správní orgány se také zabývaly tvrzením stěžovatele, že nebyl v době narození dcery na území České republiky a konstatovaly, že není v jejich evidencích doloženo, že by území České republiky opustil, přičemž ničím nedoložil, že by tato evidence byla nesprávná. Městský soud tedy vyhodnotil, že správní orgány posoudily dostatečně přiměřenost zásahu, tj. správního vyhoštění, ve vztahu ke stěžovatelově soukromému a rodinnému životu. Podle městského soudu byla správně posouzena i doba, na kterou bylo správní vyhoštění stěžovateli uděleno, neboť ten si byl vědom toho, že pobývá na území České republiky nelegálně, přičemž se prokazoval padělaným cestovním dokladem. Musel si tak být vědom toho, že v případě odhalení jeho podvodu nastane situace, že bude muset opustit území České republiky. I přes tyto skutečnosti se nesnažil legalizovat svůj pobyt. Městský soud neshledal důvodným ani stěžovatelovo tvrzení, že by jeho správním vyhoštěním došlo k porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen Úmluva“). Stěžovatel je rodinným příslušníkem občanů Ukrajiny a je tedy možné, aby jejich společný život byl veden na Ukrajině. Aktuální situace na Ukrajině přitom není důvodem k tomu, aby se tam stěžovatel nemohl vrátit, neboť se nejedná o válečný stav, ale zcela lokalizovaný konflikt. V případě stěžovatele tak bylo vycházeno z individuálních skutečností, které se týkají pouze jeho osoby a tyto skutečnosti byly dle městského soudu dostatečně vyhodnoceny se závěrem, že udělené správní vyhoštění na dobu pěti let je přiměřeným zásahem.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. V kasační stížnosti nejprve zrekapituloval dosavadní průběh správního a soudního řízení a uvedl, že z napadeného rozsudku není patrné, jak městský soud dospěl ke svým závěrům, neboť mu odůvodnění *„nedalo žádnou odpověď.“* Stěžovatel má za to, že *„pro přílišnou strohost, až absenci odůvodnění“* je nutno napadený rozsudek považovat za nepřezkoumatelný. Dále trvá na tom, že spekulativně stanovená doba nelegálního pobytu v České republice má jasný dopad na nezákonně a nepřezkoumatelně dobu vyhoštění, která je stanovena de facto spekulativně, tj. celý tento postup zakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Disponují-li správní orgány důkazy, které jim dovolují dobu protiprávního pobytu takto přesně a bez pochyb vymezit, měly tyto konkrétně, včetně svých úvah, označit. Zejména měl tyto důkazy obsahovat spisový materiál, což však neodpovídá realitě. Nedostatečně odůvodněný je podle stěžovatele i závěr správních orgánů, že důsledek rozhodnutí o správním vyhoštění je přiměřený zásahu do soukromého a rodinného života. Jako nesprávnou a nepoužitelnou shledává argumentaci správních orgánů, že si založil rodinu až v době jeho neoprávněného pobytu, tj. narušení vazby stěžovatele k manželce a dceři není brána v potaz. Správní orgány se také nezabývaly jednotlivými skutečnostmi ve smyslu ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, když nesprávně vyhodnotily informace o rodinných příslušnících stěžovatele a nezabývaly se dostatečně jejich vazbami na území České republiky. Rovněž nerespektovaly stěžovatelův prokazatelně neexistující vztah k domovskému státu. Dále nebyl v rámci úvah o přiměřenosti napadeného rozhodnutí vůbec hodnocen válečný stav na Ukrajině. Co se týče posouzení a odůvodnění přiměřenosti

zásahu do stěžovatelova rodinného a soukromého života, je opomenuta skutečnost, že jeho manželka a dcera mají na území České republiky povolen trvalý pobyt. Správní orgány i městský soud tyto skutečnosti měly zohlednit alespoň při posouzení délky správního vyhoštění. Doba pěti let je pro stěžovatele a jeho rodinu zcela likvidační. Stěžovatel k tomu odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu a Evropského soudu pro lidská práva, podle které musí být brána v cizineckých věcech v potaz mimo jiné především rodinná situace, rozsah v jakém by byl soukromý anebo rodinný život cizince narušen a vliv na osobní, soukromý a rodinný život jednotlivce včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky. Stěžovatel má za to, že v jeho případě nebyl respektován princip proporcionality. Jeho argumentací týkající se čl. 8 Úmluvy se správní orgány ani městský soud nezabývaly. Závěrem kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že se správní orgány sice otázkou přiměřenosti ve svém odůvodnění zabývaly obrazně poměrně rozsáhle, avšak po pečlivém přezkoumání lze zjistit, že naprosto nedostatečně, když dlouhé odůvodnění neobsahuje žádné přezkoumatelné úvahy, proč důvody na vydání rozhodnutí převažují nad ochranou základních práv a svobod stěžovatele a jeho rodiny. Ze všech výše uvedených důvodů proto navrhl, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc vrácena městskému soudu k dalšímu řízení.

Ředitelství služby cizinecké policie ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedlo, že si stěžovatel byl vědom svého protiprávního jednání, jak v souvislosti s porušováním pobytového režimu cizinců na území České republiky, tak i při páchání trestné činnosti. Proto mu musela být také zřejmé, že v případě zjištění a prokázání jeho protiprávního, opakovaného a zcela vědomého jednání, bude proti němu následovat reakce ve formě opatření státu, a to správní vyhoštění z území členských států Evropské unie. Stěžovatel měl dostatečný časový prostor pro legalizaci svého pobytu a pro zajištění si legální výdělečné činnosti či zaměstnání. Stěžovatel je zdráv, v produktivním věku, ale obživu mu zajišťuje manželka pracující v úklidové firmě a jeho matka žijící v Kanadě). Až do 8. 2. 2014, kdy byl náhodně kontrolován policejní hlídkou, neučil žádné reálně kroky vedoucí k oprávněnosti jeho pobytu na území České republiky. Vzhledem k tomu, že ředitelství služby cizinecké policie neshledalo ve svém postupu pochybení, navrhlo zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle obsahu správního spisu stěžovatel do České republiky přicestoval dne 4. 8. 2003 s platným cestovním pasem a vízem pro pobyt na jejím území. Po skončení platnosti tohoto víza mu byla vystavována víza k pobytu nad 90 dnů. Poslední platné vízum za účelem pracovním bylo Policií České republiky, oddělením cizinecké policie Plzeň vydáno s platností do 15. 8. 2005. Dne 28. 5. 2005 stěžovatel ztratil cestovní pas a jeho ztrátu ohlásil dne 1. 8. 2005 na Oddělení cizinecké policie Plzeň. Od 15. 8. 2005, kdy mu skončila platnost víza, si neobstaral nový cestovní doklad, ani se na Oddělení cizinecké policie Plzeň nedostavil. Od 16. 8. 2005 do 20. 8. 2005, kdy byl zajištěn policisty a eskortován, pobýval na území České republiky bez platného víza. Dne 21. 8. 2005 bylo stěžovateli vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění na dobu jednoho roku. Z evidencí Policie České

republiky je zřejmé, že stěžovatel ve stanovené době z území České republiky nevycestoval a dne 14. 9. 2005 požádal o udělení mezinárodní ochrany. Správní řízení bylo skončeno dne 8. 3. 2007, s nabytím právní moci dne 21. 5. 2007, kdy Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost stěžovatele pro nepřijatelnost. Stěžovatel byl tedy povinen z území České republiky vycestovat do 20. 6. 2007, což však neučinil. Správní orgány tak vycházely ze skutečnosti, že stěžovatel neučinil žádné kroky k legalizaci svého pobytu až do svého zajištění dne 8. 2. 2014. Stěžovatel se přitom policejní hlídce prokázal bulharským občanským průkazem vydaným na jméno A. Z. a bulharským řidičským průkazem vydaným na stejnou identitu. Z tohoto důvodu byl stěžovatel uznán vinným spácháním přečinu padělání a pozměnění veřejné listiny podle ust. § 348 odst. 1 trestního zákoníku a byl pravomocně odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání osmi měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu 16 měsíců. Usnesení Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 10. 2. 2014 bylo trestní stíhání, pro přečin podle ust. § 205 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, vedené proti stěžovateli, podmíněně zastaveno se zkušební dobou na dva roky.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval stížní námitkou, že *„pro přílišnou strohost, až absenci odůvodnění“* je napadený rozsudek nepřezkoumatelný s tím, že doba stěžovatelova nelegálního pobytu v České republice byla stanovena zcela spekulativně. K otázce nepřezkoumatelnosti z hlediska nesrozumitelnosti či nedostatku důvodů rozhodnutí se již Nejvyšší správní soud ve své judikatuře vyjadřoval, např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, v němž vyslovil, že *„[z]a nesrozumitelné lze obecně považovat takové soudní rozhodnutí, jehož výrok je vnitřně rozporný, kdy nelze zjistit, zda soud žalobu zamítl nebo o ní odmítl rozhodnout, případy, kdy nelze seznat co je výrok a co odůvodnění, dále rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem, rozhodnutí s nevhodnou formulací výroku, která má za následek, že rozhodnutí nikoho nezavazuje apod. Nedostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.“* V dané věci není napadený rozsudek nesrozumitelný, protože obsahuje všechny zákonem předepsané náležitosti. Ostatně stěžovatel jeho obsahu porozuměl, což dokládá i skutečnost, že podal obsáhlou kasační stížnost, v níž namítal nesprávné právní posouzení věci. Napadený rozsudek rovněž není nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, neboť městský soud se v jeho odůvodnění vyjádřil ke všem žalobním bodům, přičemž jasně vyložil, proč bylo hodnocení správních orgánů v souladu se zákonem. Byť tedy stěžovatel namítá, že je rozsudek městského soudu příliš strohý, až neodůvodněný, Nejvyšší správní soud takové pochybení neshledal, neboť podle jeho názoru se městský soud se žalobními námitkami řádně a dostatečným způsobem vypořádal.

Co se týče namítané délky stěžovatelova nelegálního pobytu na území České republiky, Nejvyšší správní soud nemá důvod, aby ji shledal jako spekulativní, neboť správní orgány při jejím stanovení vycházely z relevantních zjištění, které mají oporu ve správním spisu. Stěžovatel nepochybně věděl, že správní řízení vedené o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany bylo skončeno, neboť usnesení Nejvyššího správního soudu o odmítnutí jím podané kasační stížnosti pro nepřijatelnost nabylo právní moci dne 21. 5.

2007. Musel si tak být rovněž vědom toho, že na území České republiky pobývá neoprávněně (bez cestovního dokladu a víza), jelikož byl povinen vycestovat do dne 20. 6. 2007. Z informačního systému a evidencí Policie České republiky nevyplývá, že by stěžovatel území České republiky opustil. V protokolu o výslechu účastníka správního řízení ze dne 15. 5. 2014, č. j. KRPA-53671-50/ČJ-2014-000022, je uvedeno, že stěžovatel dne 28. 7. 2007 uzavřel sňatek s T. H., s níž má dceru A. H.. Součástí správního spisu je velké množství fotografií, na nichž je stěžovatel společně s T. H., a to jak před uzavřením jejich manželství, tak i po narození dcery až do současnosti. Z těchto fotografií je přitom zcela zřejmé, že byly pořízeny na území České republiky. To potvrzuje správnost závěru správních orgánů, že zde stěžovatel pobýval po uvedenou dobu neoprávněně. Tvrdil-li v této souvislosti, že bylo vyloženo v neprospěch to, že využil svého práva nevypovídat, resp. nevyjádřit se ke svému nelegálnímu pobytu, pak je třeba zdůraznit, že když neuvedl příčiny svého jednání a ani, neprokázal, že by činil úkony k legalizaci svého pobytu, pak nelze vytýkat správnímu orgánu, že vycházel ze zjištění v rámci správního řízení, se kterými měl stěžovatel možnost se před vydáním rozhodnutí seznámit. Mohl se tak vyjádřit ke svému nelegálnímu pobytu a navrhovat důkazy v průběhu celého správního řízení, tj. až do vydání rozhodnutí. Stěžovatel se však omezil pouze na sdělení o existenci jeho rodinných vazeb na území České republiky. Nejvyšší správní soud také nemůže pominout skutečnost, že se zcela vědomě při kontrole dne 8. 2. 2014 policejní hlídce prokázal falešnými doklady totožnosti, čímž spáchal přečin padělání a pozměnění veřejné listiny podle ust. § 348 odst. 1 trestního zákoníku, za což byl také odsouzen. Stěžovatel tedy mimo jakoukoliv pochybnost věděl, že se zdržuje na území České republiky nelegálně, přičemž musel počítat s tím, že v případě odhalení jeho podvodu bude nucen území České republiky opustit. V tomto kontextu je třeba poukázat na to, že usnesením Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 10. 2. 2014, bylo podmíněně zastaveno trestní stíhání stěžovatele pro přečin podle ust. § 205 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, kterého se dopustil dne 2. 11. 2013 tím, že společně se svými spolupachateli odcizil z prodejny Mustang zboží v hodnotě 7.160 Kč. S ohledem na výše uvedené podle názoru Nejvyššího správního soudu byla doba zjištěného nelegálního pobytu městským soudem, jakož i správními orgány, odůvodněna řádně, přičemž nelze konstatovat nezákonnost ani ve vztahu k délce trvání uloženého správního vyhoštění.

Nejvyšší správní soud se dále zabýval obsáhlou námitkou stěžovatele týkající se přiměřenosti zásahu do jeho soukromého a rodinného života s tím, že se správní orgány nezabývaly jednotlivými skutečnostmi ve smyslu ust. § 174a zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel také namítal nesprávné posouzení žalobní námitky ve vztahu k čl. 8 Úmluvy.

Jak vyplývá z dřívější judikatury Nejvyššího správního soudu, jež navazuje na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, zásah do soukromého a rodinného života cizince způsobený jeho vyhoštěním by musel mít určitou intenzitu, aby představoval porušení práv garantovaných čl. 8 Úmluvy (srov. např. rozsudky ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 – 71 a ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65). Přesto, že pojem rodinného života v Úmluvě není definován, je vždy vykládán s důrazem na fungující (reálný) rodinný život. V dané souvislosti je třeba také poukázat na to, že čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru nutno vždy posuzovat okolnosti konkrétního případu (viz rozsudek

Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 2. 1996 ve věci Gül proti Švýcarsku, stížnost č. 23218/94), když Evropský soud pro lidská práva bere v úvahu mimo jiné i případné extrateritoriální účinky čl. 8 Úmluvy, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý, život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, resp. soukromý, život na jeho území.

V daném případě lze na základě zjištěných skutkových okolností konstatovat, že stěžovatel se svou manželkou, která je státní příslušnicí Ukrajiny a na území České republiky pobývá na základě trvalého pobytu, a nezletilou dcerou, rovněž státní příslušnice Ukrajiny, která požádala o povolení k trvalému pobytu, tvoří reálně fungující rodinu. Tato rodinná vazba stěžovatele však není nezbytně vázána na území České republiky. Stěžovatele tak může se svou rodinou žít na území státu, jehož jsou všichni státní příslušníci nebo na území jiného státu, kde budou mít všichni povolen pobyt. Vyhoštění stěžovatele tudíž nemůže mít za následek nepřiměřený zásah do jeho rodinného života, neboť mu nebude znemožněno své rodinné vazby i nadále udržovat. Podle Nejvyššího správního soudu je velmi podstatné i to, že stěžovatel se zdržuje na území České republiky neoprávněně již od 21. 6. 2007, přičemž manželství uzavřel až 28. 7. 2007 a dcera se narodila dne... Nejvyšší správní soud přitom již dříve v rozsudku ze dne 28. 8. 2013, č. j. 8 As 5/2013 – 43, vyslovil, že *„[z]vláště naplnění kritéria, že rodinný život byl založen až poté, kdy dotčené osoby věděly, že cizinec pobývá na území nelegálně, vede zpravidla k závěru o neopodstatněnosti stížnosti (viz např. rozhodnutí o přijatelnosti ze dne 26. 1. 1999, J. O. S. proti Spojenému království, stížnost č. 43279/98, či ze dne 9. 11. 2000, A. S. proti Lotyšsku, stížnost č. 50065/99). Komentář k Úmluvě uvádí, že stížnosti osob, které si založily rodinu až poté, co jejich pobyt byl z určitého důvodu nelegální, jsou běžně Evropským soudem pro lidská práva odmítány jako zjevně neopodstatněné, a to i samosoudcem (KMEC, J., KOSAŘ, D., KRATOCHVÍL, J. BOBEK, M. Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 958).“*

Vzhledem k tomu, že stěžovatel se na území České republiky vědomě zdržoval nelegálně, musel si být v době, kdy zakládal rodinu, vědom toho, že jeho pobyt i rodinný život může být kdykoliv ukončen. Zvláště pak je nutné zdůraznit, že místo snahy o legalizaci svého pobytu v České republice, se dopustil opakované trestné činnosti. Nelze tak dospět k závěru, že by zájem stěžovatele na ochraně jeho rodinného a soukromého života převážil nad veřejným zájmem na jeho vyhoštění.

Poukazoval-li stěžovatel na ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, podle kterého při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku jeho pobytu na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště, Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že správní orgány vzaly v úvahu všechny zjištěné skutečnosti a dospěly ke správnému závěru, že vyhoštěním stěžovatele nebylo zasaženo do jeho rodinného či soukromého života, přičemž své závěry řádně a srozumitelně odůvodnily. Ve smyslu citovaného ustanovení vzaly v potaz zejména to, že stěžovatel pobýval na území České republiky neoprávněně od 21. 6. 2007, zohlednily jeho

věk (nar...) a jeho dobrý zdravotní stav, zabývaly se také jeho stupněm integrace ve společnosti, ekonomickými poměry, společenskými a kulturními vazbami, jakož i skutečností, zda jsou jeho rodinné vazby navázány na území České republiky. V neposlední řadě se zabývaly i kriminální činností stěžovatele. Při svém rozhodování rovněž reflektovaly skutečnost, že stěžovatel založil svůj rodinný život až v době, kdy pobýval na území České republiky vědomě neoprávněně. Ani tuto stížní námitku proto Nejvyšší správní soud neshledal opodstatněnou.

Stejně tak nedůvodnou vyhodnotil Nejvyšší správní soud stížní námitku, že v rámci úvah o přiměřenosti nebyl hodnocen válečný stav na Ukrajině. Podle Nejvyššího správního soudu nelze ani dříve, ani v současné době situaci na Ukrajině klasifikovat jako „válečný stav“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Jedná se o izolovaný konflikt pouze probíhající na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá. Rovněž tak nelze odhlédnout od skutečnosti, že místo pobytu si může stěžovatel na území Ukrajiny zvolit zcela libovolně. Navíc podle obsahu správního spisu stěžovatel pochází z města Cherson, které je v jižní části země, a není tedy ozbrojeným konfliktem dotčeno. Proto poukaz stěžovatele týkající se vnitřních nepokojů na východní Ukrajině nepovažuje Nejvyšší správní soud za přiléhavý. Nelze tedy dovozovat, že by zde stěžovateli hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy bránící jeho vyhoštění či způsobující nemožnost přesídlení celé jeho rodiny do země, jejíž jsou státní příslušníci.

S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji podle ust. § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a ředitelství služby cizinecké policie žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. dubna 2015

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu